

Ministerie van Volksgezondheid
en Leefmilieu

Brussel, 8 april 1993

Bestuur der Verzorgingsinstellingen

NATIONALE RAAD VOOR
ZIEKENHUISVOORZIENINGEN

Afdeling "Programmatie en Erkenning

O/ref. : NRZV/D/66-2

**ADVIES INZAKE PLANNING VAN DE ZIEKENHUISAFDELINGEN VOOR
DIAGNOSE EN/OF BEHANDELING TEGEN WIEGEDOOD. (*)**

(*) Dit advies werd bekrachtigd op de Bureauvergadering dd. 08/04/93

Ref. : Brief dd. 11 februari 1993.

Bij de sub referte voormelde aanschrijving verzocht de Heer Ph. MOUREAUX, Minister van Sociale Zaken, om advies uit te brengen over de planning van de ziekenhuisafdelingen voor diagnose en/of behandeling tegen wiegedood.

Het Bureau van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen heeft in zitting van 11 februari j.l. kennis genomen van de vraag van de Minister en van de daarbij aangehechte nota van de bevoegde Administratie.

Het Bureau heeft beslist dat de Voorzitter van de Raad, in afwachting van een advies vanwege de Afdeling "Programmatie en Erkenning" de Minister zou verzoeken om een tijdelijk moratorium van de ziekenhuisafdelingen voor wiegedood aan zijn bevoegde collegae van de Gemeenschappen voor te stellen.

Geconfronteerd met de gegevens zoals vervat in het situatieoverzicht van de Administratie, waaruit enerzijds duidelijk blijkt dat aan de behoeften aan centra voor diagnose en/of behandeling van de wiegedood ruimschoots wordt voldaan, en mede gelet op het feit dat, om redenen van kwaliteit, het aantal van deze centra moet worden beperkt, vindt de Raad dat een moratoriumregeling zich voor de komende vijf jaar opdringt. Met het oog op het verwerven van enige ervaring in de diagnose van en de behandeling tegen wiegedood, is de Raad van mening dat een concentratie van de daartoe benodigde voorzieningen nodig is. De Raad bepleit dan ook dat in de komende jaren bijzondere aandacht voor de relatie en samenwerking tussen de centra voor behandeling en de centra voor diagnose van het wiegedoodverschijnsel zou worden besteed.

Door het vervallen van programmatorische criteria lijkt nu reeds een proces op te treden waarbij ieder ziekenhuis met een kraaminrichting zich op het terrein van de wiegedood gaat toeleggen. Daarin schuilt uiteraard een risico dat de vaardigheid in het diagnostiseren van en/of het behandelen tegen de wiegedood gedeeltelijk verloren gaat.

Tenslotte meent de Raad dat de huidige spreiding van de centra borg staat dat kinderen vlug in een dichtbij gelegen centrum kunnen geholpen worden, en dat de totstandkoming van bijkomende diensten ongewenst is.

Resumerend en concluderend adviseert de Raad een 5-jarig moratorium in te stellen en intussentijd na te gaan of er t.a.v. de centra voor diagnose en/of behandeling van de wiegedood geen aparte kwaliteitseisen moeten worden geformuleerd, o.a. m.b.t. het minimaal aantal patiëntjes per jaar, de permanente aanwezigheid van tenminste één bevoegd kinderarts, de inbedding in een groter geheel van pediatrische voorzieningen, enz...